

gangsmåde for en dansk virksomhed vil sandsynligvis blive, at den først indleverer ansøgning om dansk patent til patentdirektoratet. Inden for prioritetsåret vil ansøgeren have resultatet af direktoratets nyhedsundersøgelse, som sætter ham i stand til at vurdere, om det kan betale sig at søge europæisk patent for sine eksportmarkeder. Ansøgning om europæisk patent kan derefter indleveres med påberåbelse af prioritet fra den danske ansøgning.

Ved vurderingen af besparelsen ved at søge europæisk patent fremfor flere nationale patenter tager hr. Lerstrup alene hensyn til afgifternes størrelse ved Den europæiske Patentmyndighed. Det antages, at et Europapatent kun er af interesse, hvis der ønskes patent i 5 lande eller flere.

Ud fra forfatterens principielle holdning antager jeg, at han anser det for positivt, at ansøgeren fortsat vil henvende sig til de nationale patentdirektorater, når han har interesse i 4 lande eller derunder. En afgørende fordel er det imidlertid, at der ved ansøgning om et Europapatent spares omkostninger til patentagent og oversættelse til flere landes sprog på et så tidligt tidspunkt som indleveringsdagen – et tidspunkt hvor ansøgeren endnu ikke ved, om opfindelsen overhovedet med fordel kan patenteres.

Det må formentlig bero på en fejltagelse, når det i kronikken anføres, at et Europapatent ikke kan kendes ugyldigt ved en dansk domstol.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun det europæiske patent på ansøgningsstadiet. Når patentet er meddelt, har det i hvert af landene, ansøgeren har designeret ved indleveringen, retsstilling som et patent meddelt af de nationale myndigheder. Dette indebærer ikke mindst, at ugyldigkendelse skal ske ved nationale domstole. På dette tidspunkt foreligger det europæiske patent i sin helhed offentliggjort på dansk.

Det gælder i øvrigt, at såvel det europæiske patent som fællesskabspatentet viger for ældre nationale rettigheder, jfr. EPK art. 139 og FPK art. 37.

Den ulempe, at den europæiske patentansøgning ikke er nyhedsundersøgt i dansk materiale, kan imødegås ved nedlæggelse af indsigelse eller anlæggelse af ugyldigkendelsessag.

For fællesskabspatentet gælder det, at egentlig ugyldigkendelse skal ske ved særlige afdelinger i Den europæiske Patentmyndighed. Imidlertid pådømmes sager om patentkrænkelser ved de nationale domstole i hvert af medlemslandene. I FPK art. 90 er der åbnet mulighed for, at domstolene i en overgangsperiode, hvis der tages forbehold herom, i forbindelse med retssager om patentkrænkelser, kan træffe afgørelse om virkningerne af fællesskabspatentet inden for den pågældende stat.

c. I sin argumentation for, at Danmark bør undlade at ratificere Den europæiske Patentkonvention, gennemgår hr. Lerstrup hvilke lande, der allerede har ratificeret.

Følgende lande havde på kronikkens offentliggørelsestidspunkt ratificeret EPK: Belgien, Tyskland, Frankrig, Holland, Luxembourg, Schweiz og Storbritannien.

Hr. Lerstrup fremhæver, at med undtagelse af Holland er det kun lande, som har engelsk, fransk eller tysk som officielt sprog, som har ratificeret. Med andre ord mener han, at lande, der ikke har disse sprog, alene af den grund udviser tilbageholdenhed. Denne bedømmelse er jeg uenig i. Talrige andre forhold spiller en rolle – f. eks. varigheden af parlamentsbehandlingen i de enkelte lande. Senere har da også Sveriges Riksdag vedtaget den lov, der muliggjorde den ratifikation, som Sverige nu har foretaget.

Holland anføres at have ratificeret konventionen, fordi det skulle »være en god forretning i kraft af, at Det internationale Patentinstitut er hjemmehørende dér«. Hollands ratifikation har, så vidt jeg kan bedømme, intet med Det internationale Patentinstitut at gøre. Instituttet blev inden sin overførelse til Den europæiske Patentorganisation oprettet og drevet i henhold til en særlig overenskomst indgået i Haag i 1947, som 8 lande har været part i.

Når det oplyses, at man i Norge er nået til, at det for tiden er bedst at vente med at ratificere, må dette tages med et vist forbehold. På nuværende tidspunkt er der alene tale om, at den norske patentkomité i sin betænkning (NOU 1976: 49) indstiller, at man venter. Den norske regering har endnu ikke fremsat lovforslag, så dets endelige udformning kendes ikke. Endvidere er der den afgørende forskel mellem Danmarks og Nor-